

Syriat Namah

JURNALUL UNUI CĂLĂTOR ÎN TIMP

AKYRON

volumul 1



București, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NAMAH, SYRIAT

Jurnalul unui călător în timp / Syriat Namah. - București : Editura Daksha, 2019-

2 vol.

ISBN 978-973-1965-43-7

Vol. 1 : Akyron. - 2019. - ISBN 978-973-1965-44-4
821.135.1

Copyright © 2019 Editura DAKSHA – Misterium Publicații srl

Toate drepturile aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA



Misterium Publicații srl – Editura DAKSHA

Bld. Timișoara Nr. 84

Sector 6, București

Tel. 0726.334.721

E-mail comenzi@edituradaksha.ro

Web www.edituradaksha.ro

Editor: Sorin Hurmuz

CUPRINS

Introducere.	7
Copilăria – prima aventură.	8
Fascinația simțurilor și bucuria de a trăi starea de „dincolo”	13
Prima experiență semnificativă de călătorie astrală interplanetară, pornind din starea de veghe.	16
Aprofundarea capacității de dedublare conștientă – descoperirea unor metode proprii de dedublare.	23
Prima activitate de lucru în echipă, fiind dedublat – angrenarea cunoștințelor pe Edna.	28
Primele calcule privind legătura între diverse evenimente temporale.	35
Primii pași către a crea o legătură între intenția conștientă și informația provenită din exterior – asimilarea cunoștințelor existente.	39
Primii pași către descoperirea aparatului de călătorie temporală.	43
Evenimentul care mi-a schimbat viața: un strigăt de ajutor venit de pe Edna.	49
Magica întâlnire cu un necunoscut de pe alte planete – misterioasa prezență a lui Aphu.	56
Impactul întâlnirii cu Aphu – avansul deosebit realizat în câmpul conștiinței mele și realizarea unei conexiuni tehnologice de excepție.	62
Experimente la limita înțelegerii umane.	68
Mesajul primit din lumile subtile – poarta de acces către planeta Edna.	75
Primirea mesajului – posibilitatea de a mă implica în conflictul de pe Edna.	84
Am învățat câteva lucruri noi despre evoluția spirituală a civilizațiilor.	91

Reînvațături noi despre timp.....	100
Explicarea modului în care funcționează dispozitivul de reconversie telepatică.....	107
Construcția dispozitivului pentru a putea călători prin teleportare la mare distanță.....	112
Călătoria prin teleportare subtilă prin zona centrală a galaxiei – percepția ridicării nivelului energetic propriu.....	116
Descrierea planetei Aarthon – percepția mediului subtil din zona centrelor spirituale.....	119
Descrierea sistemului solar în care se regăsea planeta Edna.....	125
Explicarea dezvoltării uluitoare a civilizației de pe Edna.....	132
Modul de evoluție spirituală și istoria evenimentelor din perioada avansată a civilizației de pe Edna.....	143
Modificări istorice speciale pe Edna.....	148
Evoluția civilizațiilor de pe Edna în ultima stare de cumus. Sistemul inițiativ de ierarhizare a faliilor temporale.....	156
Explicarea motivului pentru care a izbucnit conflictul devastator pe Edna....	162
Descrierea conflictului de pe Edna.....	171
Vizita făcută de Aphu pentru a-mi dăruia un cristal cu inscripții străvechi. Prima incursiune în biblioteca celestă de pe Aarthon.....	179
Edna și Akata – dinamica și evoluția civilizațiilor de pe cele două planete ...	187
Descrierea ideii îndrăznețe care susținea Amma și Toga să își continue evoluția pe planeta Edna.....	195
Scanarea interferențelor provocate de insulele temporare.....	205
Pregătiri pentru plecarea spre Akata.....	218
Sunt gata să plec....	222

Este mai bine să spui oamenilor un adevăr, chiar și sub formă de iluzie,
decât să continue să creadă într-o iluzie ca fiind un adevăr.

Cu dragoste, ghidului meu spiritual

Akir an Ta Satri



INTRODUCERE

Viața mea s-a derulat într-o permanentă căutare și descoperire a lui Dumnezeu. Contrar modului obișnuit de gândire al majorității oamenilor, calea către Dumnezeu nu se află doar într-o mănăstire. Majoritatea ființelor umane înțeleg spiritualitatea ca fiind același lucru cu a fi într-un loc uitat de lume, realizând felurite procedee complicate. Alții văd în a urma o cale spirituală echivalentul unei încorsetări în reguli dogmatice. Drumul meu nu a fost deloc așa. Miracolul, uimirea, trăirea intensă și profundă – toate acestea mi-au călăuzit pașii, iar viața mi-a dăruit tot ceea ce a fost mai de preț sufletului meu.

Când eram tânăr am descoperit cu tristețe că greutățile cu care ne confruntăm pe Pământ sunt foarte variate. Totuși, având ocazia să cunosc și alte civilizații din alte zone ale cosmosului, am reușit să înțeleg că limitările inerente pe care le avem pe Pământ sunt, de fapt, o protecție primită de la Dumnezeu, ce provine dintr-o înaltă și profundă înțelepciune. Mi-a trebuit ceva vreme până am înțeles acest aspect, dar în cele din urmă am învățat să apreciez viața mea ca ființă umană, precum și implicarea mea în munca spirituală a unor ființe ce sălășluiesc pe alte planete.

Pas cu pas, am descoperit uimit că pe planeta Pământ există o șansă deosebită de a putea evolua spiritual cu o mare rapiditate. Chiar dacă există planete cu un înalt grad de evoluție spirituală, pe Pământ natura lucrurilor și a evenimentelor ne oferă o viață plină de învățăminte, care ne nivelează calea și ne oferă grația de a descoperi misterul infinitului.

În cele din urmă, cu ajutorul celor cu care am avut bucuria să mă întâlnesc în această viață, am ajuns să înțeleg măreția unui adevăr profund: *Dumnezeu se află permanent în noi.*

Punând în practică învățătura primită, am descoperit că Universul este plin de surprize și că viața, în sine, este o binecuvântare.

Drumul meu a fost o întreagă epopee născută din simpla dorință a unui copil de a descoperi necunoscutul. Povestea mea începe încă de pe vremea în care abia reușeam să înțeleg mediul în care trăiam. Aveam trei ani când observam cu uimire roșeața norilor la asfințitul soarelui de vară și căutam să înțeleg de ce diferă atât de mult lumina de seară față de cea pe care o vedeam în toiul zilei.

Stăteam cocoțat pe vârful unei movile de nisip din curte, care era pregătită de tatăl meu pentru a turna beton în zona dintre casă și poartă, unde se făcea deseori noroi pe vreme ploioasă. Minute în șir, cât a durat asfințitul văzut de mine, stăteam și admiram acea minune de lumini și umbre. Mă gândeam că, poate după ce cresc, voi vedea mai bine ce se află dincolo de case și pomi și voi găsi răspunsuri la întrebările care se nășteau în mintea mea de copil. Țin minte momentul în care căutam ultima rază de lumină cu o oglindă ridicată pe un băț lung, orientată astfel încât să mai văd câteva clipe Soarele.

Mare mi-a fost mirarea când, la întrebarea mea inocentă – *de ce diferă lumina de zi de lumina de noapte?* –, tatăl meu mi-a spus că Soarele își schimbă lumina la asfințit din cauza faptului că obosește și, așa cum fac și eu când mi-e somn, își închide treptat ochii. Așa se explică, spunea el, de ce vedem tot mai puțin ceea ce este în jurul nostru și de ce noaptea aprindem lumina pentru a ne vedea unul pe celălalt. Răspunsul era bun la acea vreme, pentru că puteam să mă culc liniștit, știind faptul că Soarele se culcă de asemenea și doarme, ca și mine.

Cu toate acestea, curiozitatea mea, chiar și la vârsta aceea, nu cunoștea limite. Am visat la un moment dat că mă jucam în curtea casei și Soarele era sus pe cer. Dimineată m-am trezit un pic uimit, pentru că Soarele, așa cum

făceam și eu, trebuia să fi dormit. Atunci mi-am pus problema dacă eu am dormit cu adevărat sau nu, ori poate că am uitat faptul că m-am jucat? Această situație a creat în mintea mea fragedă o întrebare esențială: *ce se petrece noaptea, atunci când – în mod logic, spuneam eu – toată lumea doarme?*

Zi după zi, această preocupare mi-a creat nevoia introspecției și analizei. Mă întrebam cum aș putea face să rămân treaz și să observ ce se întâmplă noaptea. Încercările mele au eșuat o vreme, pentru că noaptea, inevitabil, eram răpus de oboseală. După o perioadă mi-a trecut prin minte că, dacă nu pot să rămân treaz, atunci măcar să încerc să țin minte ceea ce visez și așa poate că voi găsi o explicație la nelamurirea care mă preocupa în acea perioadă. Orele mele de somn și-au reluat cursul firesc, însă ceva nou s-a petrecut cu mine. Am început să fiu foarte atent și asta mi-a creat o capacitate deosebită de a putea să-mi amintesc visele de peste noapte.

Curând, preocuparea a devenit obișnuință. Începând de la vârsta de trei ani și până pe la patru ani, reușisem deja să observ că există o diferență între vis și realitatea de zi cu zi. Descoperisem faptul că, dacă atunci când mă trezeam mai rămâneam puțin în pat, într-o stare de semiadormire, puteam să mă mai joc cu copiii de „dincolo”. Ei se aflau în lumea așa-zisă a viselor, la fel ca și acel soare plăcut care emana o lumină delicată. Am început să practic des acea tehnică de a rămâne între vis și realitate, descoperind că în acel fel mă încărcam cu o fericire savuroasă. Astfel, motivația mea inițială s-a amplificat, căci găsirea unor prieteni de joacă mi-a mărit dorința de a reuși să fiu cât mai conștient în perioada somnului.

Mintea inocentă de copil a încercat totuși să găsească o soluție. Logica mi-a spus că cei cu care mă jucam în vis erau, de fapt, vecinii mei de pe străzile lăturalnice. Ca să dovedesc aceasta, am urmărit în repetate rânduri să-i caut, dar nu reușeam să îi găsesc, decât atunci când adormeam.

Mi-am întrebat părinții despre acei copii și răspunsul lor jucăuș a fost că în vis eu mă jucam cu copiii din alte lumi, care se găsesc de fapt în cer. Ei se refereau la îngeri, dar ce știam eu atunci despre acele entități divine?!? Crezând cu putere în ceea ce mi-au spus, mi-am îndreptat privirea plină de curiozitate către bolta plină de stele și am fost încântat să văd că pot

explora o mulțime de lumi în care puteam să îmi găsesc tovarăși de joacă. Așa că, înainte de a mă culca, îmi propuneam să merg să vizitez acele lumi. Aveam o încredere fermă în capacitatea mea de a merge să mă joc cu copiii din cer, iar în vis cutreieram peisaje atât de frumoase, încât dimineața îmi aduceam aminte cu o mare bucurie despre mirificele priveliști pe care le-am văzut în vis. Mi-am dorit apoi să știu cât de departe aş putea ajunge și am început să îmi imaginez că vizitez zone din ce în ce mai îndepărtate față de locul în care mă aflam. În perioada respectivă am reușit să afl de la părinți, prin întrebări subtile, că fiecare punct de pe cer ar putea fi câte o lume minunată. Încă nu aveam noțiunea clară despre ceea ce înseamnă o planetă sau o stea, dar știam ce semnifică o altă lume. Pentru început, era o informație suficientă pentru mine.

În scurt timp am început să visez cum cutreier locuri cu peisaje din ce în ce mai spectaculoase. De cele mai multe ori vedeam un răsărit de soare roșatic, care ieșea din orizontul unui ocean de un albastru deschis, cu irizații portocalii. Pe țărm se vedeau stânci luminate de acel soare și culorile păreau că sunt de un ireal galben-portocaliu. Anumite făpturi zburau pe cer, dar atunci nu puteam fi sigur că erau pășări.

Anii au trecut. Am ajuns la școală și am avut bucuria să primesc multe răspunsuri la întrebările mele. Așa am aflat despre mișcarea Pământului în jurul propriei sale axe, în timp ce el se mișcă totodată în jurul Soarelui. Am primit cu bucurie și informația că existau multe alte stele pe cer, la fel ca Soarele nostru, fiecare având planete care se mișcau în jurul lor. Atunci curiozitatea mea a devenit și mai mare. Eram preocupat să înțeleg cum reușeam să călătoresc în vis așa de departe. Distanța mi se părea enormă. Fără să știu ceva despre relativitate, totuși simțeam că, în mod normal, ar fi trebuit să călătoresc o perioadă foarte lungă de timp către cea mai apropiată stea. Și totuși, în fiecare seară, visam cum călătoream printre stele, alegând câte una dintre ele pentru a o vizita. Această nelamurire m-a urmărit mult timp după aceea.

Viața mea de atunci era o permanentă îmbinare între lumea în care trăiam, cea de lângă părinți, și „plimbările“ pe care le făceam în zone din

ce în ce mai îndepărtate, în vis. O parte din mine încerca să se acomodeze cu mediul în care existam atunci când eram treaz și o altă lume, cea care mi se deschidea precum petalele unei flori, atunci când dormeam în timpul nopții. Eram curios să explorez, iar orele de somn erau pentru mine o a doua mare preocupare.

Posibilitatea de trecere dintr-o lume în alta mi-a schimbat modul de a mă juca cu copiii de vârsta mea. Preocupările mele erau diferite față de cele ale lor. De exemplu, eu eram mai degrabă interesat să creez baze interstelare și să aranjez navele pentru o misiune anume, decât să construiesc castele de nisip sau să sap gropi în pământ. Cu timpul, însă, i-am antrenat și pe ei în astfel de idei. Căutam constant să readuc din amintiri imaginile lumilor deosebit de frumoase pe care le vedeam în vis.

Împreună cu câțiva copii curioși am dezvoltat, pas cu pas, orașe și forme de relief ce proveneau din lumile pe care le-am visat și unde îmi păstrasem prietenii cu care mă jucam încă de la trei ani. Deși călătoriile mele din vis erau diverse și vedeam foarte multe lucruri noi, totuși o singură lume îmi trezea o anumită nostalgie și mă atrăgea în mod constant. Era chiar lumea în care îi găseam pe cei trei prieteni care m-au primit încă de la început cu o mare bucurie. Când eram treaz, ore în șir mă preocupam să reclădesc în minte cât mai fidel diferitele evenimente pe care le vedeam și le trăiam acolo, în acea lume de basm.

În primii ani din școala generală, viața mea era în continuare precum o „mixtură magică“. În acea vreme, modul meu de a fi nu era foarte bine definit. Multă vreme nimeni nu și-a pus problema să ia în serios modul în care eram și mă comportam. Doar părinții erau îngrijorați uneori pentru faptul că nu dădeam o atenție prea mare materiilor predate la școală și considerau că îmi pierdeam prea mult timp cu joaca. Pentru ei erau momente risipite din cauza lenei, în detrimentul atitudinii de a învăța lucruri noi. Cu toate acestea, văzând că reușeam să asimilez repede noțiunile predate în clasă, au tolerat lipsa mea de concentrare pe care o semnalau profesorii.

De fapt, nu eram foarte preocupat de ceea ce mă învățau la școală, pentru că reușeam să învăț mult mai mult în lumile în care puteam să merg

în timpul orelor de așa-zis somn. Spre bucuria mea, copiii pe care îi întâlneam în acele lumi mirifice îmi arătau și mă învățau mereu lucruri foarte interesante. Am observat că prezența lor îmi trezea capacitatea de a corela cunoștințele pe care le aveam și de a fi creativ.

Anii treceau încet iar ideile dezvoltate de materiile noi, predate la școală, deveneau asemănătoare cu cele pe care le văzusem deja cu câțiva ani înainte, în călătoriile mele din vis. La fizică și la chimie învățam primele noțiuni despre curentul electric și despre ce înseamnă o baterie, despre soluții chimice și despre proprietățile lor. Amintindu-mi de micile mele experiențe din vis, căutam să îmbin acele cunoștințe cu cele asimilate la școală.

Am învățat astfel legătura dintre o baterie electrică și un motor electric, precum și modul în care puteam să creez căldură prin folosirea unor elemente chimice. Prin recrearea a ceea ce vedeam în somn, realizam în timpul zilei mici amestecuri din banale soluții de apă cu sare, zahăr sau bicarbonat de sodiu, pe care le studiam apoi după ce ele cristalizau. Bucuria pe care o simțeam în urma unor astfel de descoperiri era foarte mare.

Prin repetare și copiere am ajuns să fiu un fidel descoperitor al unor efecte precum evaporarea, decantarea, solidificarea și cristalizarea. Ceea ce încă nu înțelegeam, era de ce nu puteam să modelez soluțiile de apă cu gândul, așa cum făceam în vis. Această problema/ nelamurire îmi crea mari întrebări. Nu reușeam să înțeleg motivul pentru care în vis puteam să fac anumite lucruri, iar în momentele mele de așa-zisă trezire nu puteam să creez aceleași efecte. O perioadă mare de timp am căutat să înțeleg cele învățate pentru a îmbina cunoștințele din ambele surse. Unele reușeau, altele nu. Abia mai târziu am înțeles că materia are o altă consistență în lumea așa-zis reală, față de lumea pe care o experimentam în vis.

FASCINAȚIA SIMȚURILOR ȘI BUCURIA DE A TRĂI STAREA DE „DINCOLO”

La vârsta de 16 ani ajunsesem să călătoresc mai ușor și mai rapid spre lumea minunată în care prietenii și partenerii mei de joacă erau deja niște tineri foarte echilibrați și mult superiori mie, în ceea ce privește capacitatea de a prelucra mediul în care se aflau.

Începusem să înțeleg că ceva deosebit se petrecea cu mine, pentru că nu găsisem pe nimeni în anturajul meu care să înțeleagă ceea ce aș fi vrut să povestesc despre lumea mea din vis. Începeam să realizez că acele abilități de a comunica cu ființe din planurile subtile nu erau obișnuite. Fiind un autodidact din fire, am căutat și am reușit să găsesc o carte în care se vorbea despre capacitatea unor oameni de a folosi corpul energetic pentru a călători în locuri în care era greu de ajuns în planul fizic. Abia atunci am reușit să înțeleg mai bine că ființa umană nu este numai un corp fizic, solid și grosier, ci are în alcătuire și un corp mai rafinat, mai ușor, denumit corp energetic.

Citeam cu mare interes despre viața multor ființe care au învățat să se desprindă de corpul fizic și se deplasau numai cu corpul energetic sau eteric. Am aflat și despre dedublarea în planul astral, despre existența corpului mental, care era descris ca fiind chiar mai rafinat și mai luminos decât cel astral. Continuând, am citit că există apoi corpul subtil supramental, causal, și în cele din urmă, după ce se atinge starea lui specifică de vibrație, se putea descoperi baza eternă a Universului – Dumnezeu. Pentru mine a fost o lectură fascinantă iar trăirea interioară îmi indica faptul că așa ceva era pe deplin posibil și real. Cartea respectivă a trezit în mine curiozitatea de a experimenta conștient cele citite.

De-a lungul anilor, am căutat tot felul de descrieri ale lumilor de „dincolo”, așa cum mai erau numite planurile subtile. Prin aceasta încercam

să fac ordine chiar în descoperirile mele, căutând să înțeleg cât de mare ar putea fi lumea astrală. În mai multe povestiri se spunea că unele ființe umane pot ajunge cu corpul astral și pe alte planete. Pas cu pas, începeam să înțeleg că în ființa mea s-a petrecut un fenomen deosebit ce mi-a creat posibilitatea de a călători pe acea planetă îndepărtată din spațiul cosmic, unde mă întorceam cu bucurie de fiecare dată. Bănuiam deja că simplele mele curiozități de copil erau, de fapt, rezultatul unei capacități mai speciale de dedublare astrală.

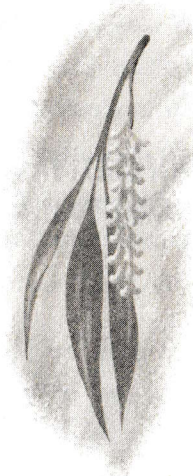
Având încredere că ceea ce se petrecea cu mine nu era o simplă întâmplare, am început să urmăresc cu mare atenție momentele în care reușeam să mă întorc printre prietenii mei din lumea care mi se deschidea, din ce în ce mai mult, în fața conștiinței mele. Devenind astfel mult mai serios în căutările mele din lumea astrală, urmăream să fac o comparație între cunoștințele asimilate acolo și cele pe care mi le oferea școala la care învățam.

Am putut să remarc foarte ușor faptul că prietenii cu care mă întâlneam în vis erau mult mai bine pregătiți. Inteligența lor emana prin însăși strălucirea ochilor lor. Erau puțin mai înalți decât mine, iar ochii lor mari și proeminenți erau de culoare albastru spre violet.

Legătura dintre noi devenise puternică. Adeseori când doream să îi întâlnesc, un dor adânc și în același timp blând îmi trezea o stare specifică, de ușoară transă, sentiment cu care mergeam să mă culc și ulterior reușeam să mă regăsesc, de fiecare dată, pe o plajă imensă cu copaci foarte înalți, lângă zona de joacă a copilăriei noastre.

Din punctul de vedere al formei, arborii aveau un aspect apropiat de cel al sălciilor de pe Pământ, însă mărimea lor era cu mult mai mare. Chiar dacă frunzele se asemănau cu cele ale salciei, totuși florile păreau a fi mai aproape de cele ale salcâmului. Mult timp am admirat formele frunzelor și ale florilor acelor copaci. Eram încântat de unduirea lor în vânt, de licărirea picăturilor de rouă în zorii zilei. La un moment dat, am surprins chiar momentul deschiderii florilor, în clipa în care lumina soarelui a atins vârful frunzelor. Am observat că era o legătură directă, de parcă exista un senzor care coordona deschiderea petalelor atunci când era suficientă lumină.

Conexiunea era magică și îmi aducea aminte de *mimosa pudica* de pe Terra.



*Frunze și flori ale arborelui ce seamănă atât cu salcia,
cât și cu salcâmul de pe Pământ*

Cele mai frumoase momente, pline de emoții, le-am trăit atunci când reușeam să rămân acolo, atunci când începeam să mă trezesc din somn și deveneam conștient că pot să decid ce să văd și ce să fac în acele secunde în lumea astrală. Mai bine zis, deveneam conștient că încă visam. Acele momente erau deosebite pentru mine, deoarece puteam să controlez foarte bine starea mea și să-mi aduc aminte mult mai ușor anumite imagini.

La un moment dat am reușit să aud voci, ceea ce a fost o premieră pentru mine, deoarece până atunci nu am auzit sunete în visele mele. Dimineața, după ce mă trezeam, îmi aduceam aminte că am văzut multe imagini și că am trăit stări emoționale, iar uneori că am avut chiar și comunicări telepatice, însă voci până atunci nu percepușem. Totuși, atunci am reușit pentru prima dată să aud vocile prietenilor mei și, spre uimirea mea, am înțeles perfect ceea ce vorbeau.

Am fost foarte bucuros atunci când, pentru prima dată, am auzit numele unuia dintre ei – *Nykiat*. Simțeam că era un lider înăscut, pentru că